

NEOHLÍŽEJ SE

NĚKTERÉ ZÁHADY
NEMAJÍ BÝT NIKDY OBJASNĚNY

BEN CHEETHAM

NEOHLÍŽEJ SE

Don't Look Back
© 2018 by Ben Cheetham
All Rights Reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Clarke, 2022
Cover © M.Y. Cover Design, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2598-4 (pdf)

BEN CHEETHAM

NEOHLÍŽEJ SE

FOBOS

KAPITOLA 1

Slova začala konečně plynout. Už jen asi stovku dalších a Adam dosáhne svého denního cíle. Zpoza dveří pracovny se ozvaly zvýšené hlasy. Adam na to nijak nereagoval. Když se soustředil, jediné hlasy, které slyšel, patřily jeho postavám. Na podestě schodiště zaduněly kroky. Dveře se rozletěly a do místnosti vtrhli dva mladí chlapci. Podle pískově zbarvených kadeří, kaštanových očí a dalších shodných rysů bylo patrné, že jsou dvojčata. Lidé, kteří je neznali, měli potíže je od sebe rozeznat, ale pro Adama byly rozdíly mezi nimi do očí stejně bijící jako jejich podobnosti. Jacobovy vlasy byly o odstín světlejší a jeho tvář o zlomek plnější než Henryho. Vážil o necelé kilo víc a byl o centimetr vyšší. Největší rozdíl ale spočíval v jejich výrazech. Jacob měl jako obvykle rošťáckou jiskru v očích a drzý úsměv na rtech. Henry se tvářil podmračeně a ústa měl stažená do vážné linky. „Sem nesmíš,“ řekl Henry a zatahal bratra za paži.

Jacob ho odstrčil. „Ale smím.“

Adam zvedl ruce, aby je utišil. „Copak jsem vám neříkal, že sem nemáte chodit, když pracuji?“

Henry střelil po Jacobovi pohledem naznačujícím *Já ti to říkal*.

„Slíbil jsi, že to budeš mít do šesti hotové,“ protestoval Jacob.

„Ne, řekl jsem, že se pokusím do šesti skončit,“ opravil ho Adam. „Podívejte se, musím...“ zkontroloval si počet slov, „napsat ještě osmdesát slov a pak...“

„Pak si s námi budeš hrát,“ přerušil ho Jacob.

Adam se usmál nad jeho štěněcí dychtivostí a přikývl. Mávl rukou, aby už odešli. „A teď už běžte.“

Jacob Henryho hravě dloubl do žeber a vyrazil z místnosti.

„Jsi mrtvý,“ vykřikl Henry a rozběhl se za ním.

Jacob se té hrozbě zasmál. Ve rvačkách téměř vždycky vyhrál. Nejen z toho důvodu, že byl větší, ale také proto, že Henry snadno ztratil nervy. A čím víc zuřil, tím klidnější byl Jacob.

Adam znovu zaostřil pohled na obrazovku počítače. Prsty se mu pohybovaly po klávesnici, nabíraly na rychlosti a vnější svět se opět vzdálil... *Čepel jí vklouzla mezi žebra. S tichým žuchnutím dopadla na postel, krev se jí vplývala do halenky jako...* Jako co? Rozlité víno? Ne. Příliš zjevné. „Jako... Jako...“ zamumlal si pro sebe. Dveře se znovu otevřely. Rozčileně se otočil. „Hele, už mě začínáte štvát...“ Při pohledu na svou manželku zmlkl.

Ella měla na sobě černé šaty po kolena, které zvýrazňovaly její ženskou postavu. Světle hnědé vlasy měla vyčesané a několik pramínků jí rámovalo tvář a krk. Tmavá řasenka podtrhovala její velké mandlové oči. Rty se jí třpytily růžovým leskem. „Jak vypadám?“

„Nádherně.“ *Lépe než jen nádherně*, uvědomil si Adam. *Překrásně*. Ella ho vždy přitahovala, ale když se potkali na univerzitě, svým spolubydlícím ji popisoval jako *roztomilou dívku od vedle*. Přestože si nebyl přesně jistý, kdy k tomu došlo, od té doby se změnila z roztomilé na překrásnou. Nešlo jen o to, že shodila pár kil nebo že její oči zjemněly do měkké, téměř karamelově hnědé. Změnil se i způsob, jakým ji vnímal. Už si nevšímal jemných vrásek pod očima nebo nepatrně křivých zubů. Byla jako obraz, který ho potěšil vždy, když na něj pohlédl, ale jeho skutečná krása se projevila až poté, co se naučil nevnímat jeho nedokonalosti. Usmál se. „Čemu se směješ?“

„Polovinu svého života se snažím vyhýbat klišé, ale myslím, že v jedno takové se pomalu začínám proměňovat sám.“

Ella se usmála. „Říká se tomu stárnutí.“

„Hele, já jsem ještě mladý. Nebo si tak alespoň ještě připadám.“

Ella si pohrávala s hlubokým výstřihem svých šatů. „Nemyslíš, že mají moc hluboký výstřih?“

„Myslím, že nesouhlasím s tím, abys vypadala tak fantasticky, když jdeš večer ven beze mě.“

„Je to moc? Můžu se převléknout do...“

Ella se odmlčela, když Adam vstal a položil jí ruce na boky. Zachvěla se, když ji políbil na krk. „Krásně voníš,“ zašeptal a přejel jí rukama po stehnech. Nohou zavřel dveře.

„Co to děláš?“

„Co myslíš?“ Adam jí začal vyhrnovat šaty k pasu.

„Kluci to uslyší.“

„Budu potichu.“

„Ale co když...“

Adam Ellu umlčel dalším polibkem. Klesl zpět na židli a přitáhl si ji k sobě, aby ho obkročila. Rozesmála se. „Ty darebo.“

„Měla bys mě potrestat.“

Zatroubilo nějaké auto. Ella přes Adamovo rameno vykoukla z okna. „To je můj taxík.“

„Ach jo, do pr...“

Ella mu přitiskla prst na rty. „Budu tě muset potrestat později.“ Uhla-dila si šaty a pospíchala si zkontrolovat rtěnku k zrcadlu v ložnici.

„V kolik se vrátíš?“

„Nejsem si jistá. Ale ne moc pozdě.“ Popadla kabelku, vklouzla do bot na vysokých podpatcích a klopýtala po schodech dolů.

Adam následoval Ellu na chodbu. Jacob a Henry vyběhli z obývacího pokoje a zavěsili se jí každý na jednu nohu. „Nechod', mami,“ žadonil Henry. „Nemáme rádi, když jdeš ven.“

„Jo, táta je vždycky otrávený, když jdeš ven,“ dodal Jacob a bezelstně pohlédl na Adama.

Adam se zasmál. „Hele, přestaňte mě popichovat.“

Ella se sklonila, aby políbila své děti. Henry ochotně nastavil tvář. Jacob se odtáhl a nakrčil nos. „Fuj! Nesnáším tu růžovou rtěnku. Lepí.“

Ella vtiskla Henrymu polibek. Jacob žárlivě odtáhl svého bratra od máminých rtů.

„Pusť mě,“ zlobil se Henry a snažil se mu vykroutit. Dvojčata vběhla do obývacího pokoje a padla na koberec.

„Hezky si hrajte, kluci. Žádné slzičky, když budu pryč,“ varovala je Ella. Pohlédla na Adama se stejnou jiskrou v očích, kterou od ní zdědil Jacob. „Užij si večer.“

Adam se pobaveně usmál. Rozpoznal lehkou ironii. „Ty taky.“

„Tati, budeš s námi zápasit?“ vykřikla dvojčata jednohlasně.

„Mám teď práci.“

Ella zvedla obočí, jako by chtěla říct *Mohl jsi mě oklamat*. „Adame, je jim jedenáct. Za rok či dva už si s tebou nebudou chtít hrát. Měl by sis to teď užívat, dokud ještě můžeš.“

„To se ti lehko řekne, když tě každý den nemordují.“ Adam si položil ruku na bedra a začal si je třít. „Ze včerejšího zápasu mě bolí záda ještě teď.“

Ella našpulila rty ve falešném výrazu soucitu. „No jo, myslím, že jsem měla pravdu. Tatínek nám stárne.“

Smějícím se dvojčatům se to náramně zalíbilo. „Tatínek nám stárne, tatínek nám stárne.“

Taxi znovu zatroubilo. Ella Adama rychle políbila. Otevřela prosklené dveře s mléčným sklem, které vedly na malou verandu. Oblékla si dlouhý kabát, a než vyšla do chladného listopadového večera, zapnula si jej až ke krku.

„Moc se neopij,“ dodal ještě Adam.

Ella se na něj vyzývavě usmála. „Měla bych?“

Nasedla do černého taxíku a zamávala. Adam jí zamávání oplatil a otočil se ke dvojčatům, propletenci rukou a nohou a rudých tváří, který se válel po zemi. Chvilí je váhavě pozoroval, pak se vrátil do pracovny a cestou si říkal: *Jen co dokončím tu rozpracovanou větu*. Nahlas si předříkával: „Krev se jí vpjela do halenky jako... jako inkoust.“ Zakroutil hlavou. Ne, to taky úplně nesedí. Soustředěně si okusoval nehet a představoval si krev, její barvu, tvary, které vytvářela, když se hromadila mezi ženinými prsy. Trhl sebou, když v přízemí zaslechl bouchnutí dveří. Hned vzápětí bylo slyšet tříštící se sklo. Vyskočil a uháněl ke schodišti. „Co se to tam dole děje? Kluci, jste v pořádku?“

„Tati.“

Ten hlásek byl tak slabý a roztřesený, že Adam nedokázal rozpoznat, kterému z dvojčat patří. Ustaraně se nahnul přes zábradlí a na místě, kde bývaly skleněné dveře, spatřil díru. Sklo leželo vysypané na terase. Adam utíkal dolů, srdce mu bušilo až v krku. Zhrozil se nad tím, co tam spatřil. Henry stál nehnutě zády k vstupním dveřím, byl bledý a levou rukou si svíral krk. Mezi prsty mu prosakovala krev, stékala po zápěstí a z lokte kapala Jacobovi na zátylek. Jacob ležel tváří na dlaždičkách, ruce rozhozené na obě strany a ze zápěstí se mu řinula krev. Jedna kaluž krve byla malá a leskle temná. Ta druhá byla velká a neuvěřitelně jasně červená. V hale to nepříjemně zapáchalo jako u řezníka.

„Jacobe!“ vykřikl Adam a klekl si na křupající sklo. Nevšímal si toho. Popadl svého syna do náruče. Jacobovy oči zůstaly zavřené. Hlava mu visela jako hdrové panence. Z dlouhé rány tenké jako břitva, která se táhla dva až tři centimetry pod levým zápěstím, se mu řinula krev. Z dvakrát větší rány na pravém zápěstí krev pulzovitě vystřikovala. „A do prdele! Do prdele!“ zalapal Adam po dechu a rozhlížel se kolem po něčem, co by krvácení zastavilo. Z věšáku strhl Ellin saténový šátek a pevně jím omotal Jacobovo pravé zápěstí. Krev jím prosákla téměř okamžitě. Na druhé zápěstí použil další šátek. „Vezmi si kabát nebo něco a přitlač si to na ránu na krku,“ nařizoval Henrymu.

Adam se namáhavě postavil na nohy a přitiskl k sobě Jacoba. Z věšáku popadl svazek s klíči a snažil se jedním z nich trefit do klíčové dírky vstupních dveří. Aniž by dveře za sebou zavřel, rozběhl se k autu zaparkovanému nedaleko na ulici. Rychle a opatrně posadil Jacoba na místo spolujezdce. Henry se vyškrábal na zadní sedačku. Adam vrazil klíč do zapalování a nastartoval. Auto se škubnutím vyrazilo vpřed. Ozvala se rána. Narazil do zadního blatníku auta před sebou. Prudkým nárazem se Jacob svalil dopředu.

„Sakra,“ zaklel znovu Adam. Narovnal Jacoba a snažil se ho držet na místě, zatímco se vysokou rychlostí řítí úzkými uličkami mezi řadovými domky.

Jacob téměř neslyšitelně zasténal a zamrkal.

„Vydrž, synku. Jedeme do nemocnice. Budeš v pořádku.“ Jako by se Adam snažil přesvědčit sám sebe, neustále opakoval: „Budeš v pořádku.“

„Strašně se mi točí hlava,“ zamumlal Henry.

Adam pohlédl do zpětného zrcátka a viděl, že se Henrymu zavírají oči. „Otevři ty oči!“

Henry s ohromným úsilím oči zase otevřel.

Adam za zvuku klaksonů vjel na rušnou hlavní ulici. Při projíždění kruhovým objezdem, kde minul dopravní značku ukazující směr k nemocnici, ho doprovázelo troubení ostatních vozidel. Kvůli neustávajícímu dennímu i nočnímu houkání záchranek s Ellou mnohokrát litovali, že si koupili dům v blízkosti nemocnice, ale nyní měl pocit, že to bylo jejich nejlepší rozhodnutí.

Adam se těsně vyhnul protijedoucímu autobusu a zahrnul na silnici lemovanou značkami „Univerzitní nemocnice Whipps Cross“. Uháněl k třípodlažní viktoriánské budově z červených cihel s vysokými klenutými okny. S kvílením brzd zastavil před moderní prosklenou přístavbou, vyskočil z auta a utíkal ke dveřím spolujezdce. Zvedl Jacobovo ochablé tělo do náručí a s Henrym v patách proběhl automatickými dveřmi do oddělení urgentní péče. Před recepcí rušné čekárny stála fronta.

„Potřebuji pomoc!“ křičel Adam. „Můj syn vykrvácí.“

Z dvojitých dveří se vynořila sestra. Jedním pohledem zhodnotila Jacobova zranění a ukázala Adamovi, aby ji následoval. Za dveřmi se nacházela velká místnost s několika s lůžky, která byly sebe odděleny modrými závěsy. Adam položil Jacoba na lehátko na kolečkách.

„Chci zůstat s tatínkem,“ kňoural Henry, když ho jiná sestra odváděla do sousední kóje.

„Jsem hned tady vedle, Henry,“ volal Adam.

Adam neochotně odstoupil od lůžka, když se kolem Jacoba rychle shromáždilo velké množství zdravotnického personálu. Pracovali rychle, ale klidně. Na Jacobův popelavý obličej nasadili kyslíkovou masku, připojili ho k monitoru srdce a provizorní obvazy nahradili silnými gázovými polštářky.

„Kam ho vezete?“ ptal se Adam, když jeho lůžko vyjíždělo z kóje.

„Potřebuje okamžitou operaci,“ vysvětlovala mu nějaká sestra.

„Můžu jít s ním?“

„Ano, ale nejprve od vás potřebuji nějaké informace.“

Adam sledoval, jak Jacoba rychle odvázejí, a v tu chvíli jej přemohl pocit, že svého syna vidí naposledy. Omámeně odpovídal na sestřiny rychlé otázky, týkající se Jacobovy zdravotní anamnézy.

„Tati, tati.“

Otočil se za Henryho rozechvělým hlasem. Doktor mu právě zapichoval injekci do krku poblíž jeho malé, ale hluboce vypadající rány. Adam k němu přispěchal.

„Budeš potřebovat pár stehů,“ vysvětlil Henrymu doktor. „Potřebuji, abys zůstal v klidu. Zvládneš to?“

„Ano.“

Adam svého syna uchopil za ruku. „Henry, nedívej se na tu jehlu. Dívej se na mě.“

Henry dělal grimasy, ale vydržel se nehýbat, dokud mu doktor ránu nezašil.

„Jsi šikovný kluk. Už to je skoro hotové,“ dodal doktor, ustříhl nit a ránu převázal. Promluvil k Adamovi. „Měl ohromné štěstí. O milimetr vlevo a měl by proříznutou krční tepnu.“

„Kde je Jacob?“ ptal se Henry.

„Doktoři ho museli odvézt, aby...“ Adam úzkostí nemohl pokračovat dál. V Henryho očích se objevil prosebný pohled. „Tati, já mu nechtěl ublížit.“

„Co se stalo?“

„Uhodil mě a já mu to vrátil. Začal krváčet ze rtu a strašně se rozzlobil. Dostal jsem z něj strach, takže jsem utíkal na verandu a zavřel za sebou dveře, ale on narazil do skla.“ Henrymu vytryskly z očí slzy a stékaly mu po tvářích. „Byla to nehoda, tati. Opravdu.“

„Pane Pipere.“

Z tónu hlasu se Adamovi hrůzou sevřel žaludek. Otočil se k lékařce se smrtelně vážným výrazem. „Ano?“

„Mohl byste jít se mnou, prosím?“

„Proč?“

„Bude nejlepší, když si promluvíme stranou.“

Adam najednou pocítil mrazivý chlad. Henry vystresovaně zaskučel, když se jeho otec začal vzdalovat. „Za chvíličku se vrátím,“ uklidňoval ho Adam a podíval se na lékařku, aby jeho slova potvrdila. Lékařka ale nereagovala.

Nohy se mu třáslly, jako by právě doběhl maraton. Následoval lékařku do místnosti s židlemi uspořádanými kolem konferenčního stolku, na kterém stála krabička papírových kapesníků. Gestem mu naznačila, aby se posadil. Adam zavrtěl hlavou. „Jen mi to řekněte.“

„Je mi to velice líto, pane Pipere, ale musím vám oznámit, že váš syn zemřel ještě před operací.“

Adamův hlas se zadrhl. „Jste si jistá?“ Ještě, než to ale dořekl, věděl, že tahle otázka je úplně zbytečná. Lékařka by mu sotva oznámila něco takového, kdyby si nebyla jistá.

„Obávám se, že ano.“

Adamovu mysl zahltily překřikující se hlasy. *Je to pravda? Ano, Jacob je pryč. Už se nikdy nevrátí. Jak je to možné? Ještě před půl hodinou byl v pořádku. Je to tak. Je mrtvý. Mrtvý. Mrtvý...*

Adam zíral na své ruce potřísněné krví. Zdálo se mu, že se zmenšují v dálce, jako kdyby je odnášel odliv. Hlasy v jeho hlavě a nemocnice také ustupovaly, dokud nezbylo jen ticho jako nekonečný oceán.

KAPITOLA 2

O devět měsíců později...

Adam si opět přečetl tu nedokončenou větu, ten den už nejmíň po sté... *S tichým žuchnutím dopadla na postel, krev se jí vpíjela do halenky jako...* Snažil se představit si tu ženu, ale viděl jen Jacoba ležícího mezi sklem a krví. Ten obraz byl jako nerozbitná zeď. Den za dnem do ní bušil, dokud se z frustrace nezhroutil.

Ztišil hudbu linoucí se z jeho počítače. Dříve si vážil okamžiků, kdy měl celý dům sám pro sebe a mohl v klidu a tichu pracovat. Od Jacobovy smrti ale nevydržel sedět u počítače bez hlasité hudby, která dokázala přehlušit nepřítomný zvuk dupajících nohou, hádajících se hlasů a smíchu. Opustil pracovnu, u schodů se zastavil a poslouchal u zavřených dveří. Po krátké chvíli, kdy se jen tiše mračil, dveře otevřel.

Henry tupě zíral na strop z postele, která nahradila klučičí palandy. Když Adam vešel, posadil se. Adam potlačil nutkání odvrátit pohled od synových smutných očí a zeptal se: „Co děláš?“

Henry jen pokrčil rameny.

„Chceš se dívat na film?“

„Ne, díky.“

„Určitě? Můžeme se dívat, na co chceš.“

„Já se nechci dívat na nic.“

Adam skryl svůj smutek žalostným pokusem o úsměv. Henry a Jacob se rádi povalovali před televizí a dívali se na film. „Budu dole, kdyby sis to rozmyslel.“ Rychle odešel. Nebylo mu v tom pokoji dobře. Nebylo mu zle z toho, co tam kolem sebe viděl, ale z toho, co tam naopak

neviděl – Jacobovy plakáty s tematikou Hvězdných válek, které dříve pokrývaly bělostné zdi, šuplíky přeplněné jeho oblečením, které nyní zely prázdnotou...

Na prahu schodiště panovalo přitímí. Prosklené dveře nahradily masivní celodřevěné. Truhlář, který dveře montoval, je varoval, že bez prosklených dveří bude v chodbě černočerná tma, ale Adam by tam raději neměl žádné dveře než ty, které by měly nějakou část ze skla, byť sebemenší.

Ella krájela zeleninu ve stísněné kuchyni v zadní části domu. Když Adam vstoupil, pohlédla na něj. Jeho výraz ji přiměl, aby uchopila sklenici a dopila zbytek vína. „Dáš si taky?“ zeptala se a nalila si další.

Adam přikývl. Pomalu upíjel a hleděl z okna na malý zděný dvorek, na kterém zůstal jen nepatrný trojúhelník podvečerního slunce.

„Začínám přemýšlet, jestli budu ještě někdy schopný něco napsat.“

„Samozřejmě, že budeš. Stačí jen...“

„Stačí jen co?“ přerušil ji Adam. „Stačí jen přestat myslet na to, co se stalo? Na to nikdy nezapomenu. Každíčký den, každíčkou vteřinu si pokládám stejnou otázku – co kdybych neodešel nahoru? Byl by Jacob pořád...“

Ella náhle ostře promluvila. „Přestaň, Adame. Už přestaň.“ Mezi oběma se rozhostila propast ticha. Nakonec si Ella povzdechla a řekla: „Co kdyby k té nehodě došlo, když jsme blbli v pracovně? Co kdybych nešla ven? Co kdybychom ty zatracené dveře vyměnili už před lety? Můžeme si donekonečna klást otázky, na které ale nikdy nenajdeme odpovědi, protože žádný viník neexistuje. Prostě se to stalo.“

„Prostě se to stalo,“ opakoval Adam. Zavrtěl hlavou, jako by to nedokázal přijmout.

Ella mu položila ruku na záda, on se ale odtáhl a odešel do obývacího pokoje.

Svalil se do křesla a bezmyšlenkovitě procházel televizní kanály. Po chvíli Ella zavolala Adama a Henryho k jídlu. Seděli u stolu, ale vyhybali se pohledům jeden na druhého nebo na prázdnou židli, kde sedával Jacob.

„Napadlo mě, že bychom zítra mohli zajít do přírodovědného muzea,“ přerušila ticho Ella. „Je tam nová výstava o dinosaurech.“

Adam a Henry mlčeli. Přírodovědné muzeum patřilo k Jacobovým nejoblíbenějším místům.

„Myslím, že by nás to mohlo bavit,“ přesvědčovala je dál Ella.

„Musím dělat domácí úkol,“ vylouval se Henry.

Ella se na něj skepticky podívala. „Jsou letní prázdniny.“

Vyhnul se jejímu pohledu. „Můžu, prosím, odejít od stolu?“

„Ne...“

„Ano,“ vložil se do diskuse Adam.

Henry odsunul židli a zamířil ke schodům. Ella se na Adama zamračila, ale její výraz byl spíše smutný než našťvaný.

„Ještě na to není připravený,“ vysvětloval Adam. „A já taky ne.“

Vrátil se do obývacího pokoje a znovu se nechal rozptylovat televizí. Ella za ním po chvíli přišla a natáhla se na pohovku. Hleděla na Adama, jako by si chtěla udělat v něčem jasno. Tiše si povzdechla a vzala do rukou noviny.

Poté, co zběžně prolétla titulky, řekla: „Hele, tohle si poslechni. Strašidelný dům hledá nové obyvatele. Fenton House je úchvatné gotické sídlo na cornwallském poloostrově Lizard. Rozprostírá se na několika akrech zahrad s úchvatným výhledem na Lamanšský průliv. V nedalekém údolí leží rybářská vesnice Treworder, která se od dob pirátů a pašeráků téměř nezměnila. Máte pocit, že to zní jako romantická idyla, která je nedostupná všem s výjimkou bohatých či slavných osobností? V tomto konkrétním případě se mýlíte, protože všechno tohle můžete získat zadarmo! Neuvěřitelné! Majitelka domu, Rozen Trehearneová, 79 let, zveřejnila v celostátních novinách inzerát, ve kterém vyzývá potenciální zájemce, aby se přihlásili prostřednictvím online dotazníku. Z těchto lidí bude vybráno několik, kteří postoupí do užšího výběru. Z nich pak bude vybrán jeden šťastlivec, který může žít ve Fenton House bez nutnosti platit nájem. Zní to až příliš dobře, než aby to byla pravda? Ale je to tak! Podle paní Trehearneové bude vítěz sdílet Fenton House s obyvateli z jiného světa. Totožnost těchto obyvatel není známa, ale tragická historie Fenton House je už dlouho vděčnou inspirací pro strašidelné příběhy. V roce 1920 se

původní majitel domu, samotářský průmyslník Walter Lewarne, oběsil v nejvyšší věži. Jeho tělo se tam houpalo několik dní, než si vesničané povšimli, jak na něm hodují vrány a raci. V roce 1996 zmizeli beze stopy tehdejší obyvatelé domu George Trehearne, jeho manželka Sofia a jejich dcera Heloise. Tato záhadná událost se tehdy stala celonárodní senzací. V novinách se měsíce spekovalo o tom, co se rodině přihodilo, ale záhada zůstala nevyřešena dodnes.“ Ella se podívala na Adama. „No, není to šílený?“

„To musí být nějaký vtip.“

„Myslím, že ne. Je tu i webová adresa.“ Elle zajiskřilo v očích. „Myslíš, že bychom se měli přihlásit?“

Adamovi náhle vytanul v mysli obraz Jacoba, který se na něj usmíval se stejnou jiskrou v oku. Jacobův hlas mu zněl v uších: *Tati, budeš s námi zápasit?* Adam náhle vstal z křesla. „Jdu se projít.“

Spěšně vyšel z místnosti, v rychlosti si nazul tenisky a napůl proběhl verandou. S velkou námahou se přinutil v tom malém prostoru dýchat. Ačkoliv dlážděnou podlahu vybourali a vyměnili, pořád se mu zdálo, že hořká pachutí krve zde přetrvává jako nějaký zápach, kterého se nejde zbavit. Se svěřenou hlavou se potuloval ulicemi Walthamstowu, necítil teplé paprsky slunce a nevšímal si zvuků kolem sebe. Město, díky kterému se kdysi cítil tak naživu, na něj nyní působilo stejně chladně a mrtvě jako jeho dům.

KAPITOLA 3

Když se Adam vrátil domů, byla už tma. Tiše vystoupal po schodech a doufal, že Ella už spí. Nechtěl si povídat, chtěl si jen lehnout a spát. Pravdou ale bylo, že ani spánek mu nedokázal ulevit. Málokdy se stávalo, že by se neprobudil ze snu o Jacobovi. Něco zaslechl – tiiché vzlykání. Potichu otevřel dveře Henryho pokoje. Henryho štíhlé tělo leželo zkroucené na příkrývce. Něco k sobě tiskl. Plyšového zajíčka, který býval položený na Jacobově posteli. Věděl, že Henry bude plakat tak dlouho, dokud neusne. Začalo to po pohřbu. Někdy to trvalo hodinu, jindy celou noc. Zašli s Henrym do psychologické poradny, ale nic se nezměnilo. Srdcervoucí zvuk zpočátku nedovoloval Adamovi a Elle usnout. Po nějaké době ho Ella byla schopná vytěsnit, ale Adam ne. Noc za noci ležel a poslouchal pláč. Vyzkoušel špunty do uší, ale ani ty nedokázaly utiшит bolest z vědomí, že jeho syn tak trpí. Jediná věc, která mu pomáhala na to přestat myslet, bylo fyzické vyčerpání. Takže teď se každý večer procházel tak dlouho, dokud neměl jistotu, že je natolik unavený, aby se doma svalil polomrtvý do postele a okamžitě usnul.

Dům byl tichý v době, kdy měl být hlučný, a hlučný, když měl být tichý. Nic tu nedávalo smysl. Adam svlékl zpoceně oblečení, odhodil je do koše na špinavé prádlo a zamířil do postele. Když se vplížil pod peřinu, Ella rozsvítila lampičku na nočním stolku.

„Promiň, nechtěl jsem tě vzbudit,“ omlouval se Adam.

„Nespala jsem. Musíme si promluvit.“

„Jsem unavený.“

„To já taky, ale něco ti musím říct.“

Henryho vzlyky postupovaly zdí, každý další svíral Adamův žaludek pevněji a pevněji. Pokud teď hned nepůjde spát, přejde jeho vyčerpání do

fáze krušné bezesné noci. Ale z Ellina hlasu poznal, že nebere „Ne“ jako odpověď. Překřížil paže na prsou a čekal.

„Myslím, že bychom měli prodat náš dům,“ řekla.

„O tom jsme už mluvili, Ello. Nemůžeme si to dovolit.“

„Proč ne? Mohli bychom se přestěhovat do podnájmu.“

„A z čeho bychom ten nájem platili?“

„Využijeme peníze, co máme.“

Adam zasyčel. „Nemám je rovnou vyhodit z okna?“

„Jestli zase nezačneš psát, nebudeme moct splácet hypotéku a stejně o náš dům přijdeme.“

Adam sebou trhl. „Začnu znovu psát.“

„Předtím jsi ale říkal něco jiného. Tvrdil jsi, že začínáš pochybovat o tom, jestli vůbec někdy budeš schopný něco napsat.“

„A ty jsi odpověděla: *Samozřejmě, že budeš moct psát.*“

„Ano, ale možná k tomu potřebuješ nějakou změnu ve svém životě.“

Adam se nad jejími slovy na chvíli zamyslel. „Vzpomínáš si, proč jsme si tenhle dům koupili? Chtěla jsi vychovat kluky v pořádném domově. Jestli ho prodáme, takové životní úrovně už možná nikdy nedosáhneme. Rozhodně ne v Londýně.“

„Možná máš pravdu. Nevím. Jasně ale je, že se něco musí změnit.“ Ella pohlédla směrem k Henryho pokoji. „Pro dobro nás všech.“

Leželi bok po boku tiše a bez doteků jako každou noc.

„Víš, na co každý den myslím?“ zeptala se Ella náhle. „O milimetr víc vlevo a ztratili bychom oba naše chlapce.“

Zhasla světlo a otočila k Adamovi zády. Napadlo ho, že by se jí dotkl, ale bylo to, jako by už zapomněl, jak na to. Hleděl do tmy a snažil se neslyšet Henryho. Vzlyky byly dotěrné jako zvonění v uších. Nakonec to vzdal a odešel do pracovny. Zapnul počítač a nasadil si sluchátka. Vydechl úlevou, když hudba vzlyky přehlušila. Se známým pocitem strachu otevřel rukopis ve Wordu. Oči mu běžaly po nenáviděné větě sem a tam, dokud se nezastavily na jediném slově – *krev*. Mnohokrát jako předtím zatlačil na klávesu Delete, ale zastavil se těsně předtím, než byla věta úplně

vymazaná. Smazaná slova rychle napsal znova. Vznikla v době, kdy byl Jacob ještě naživu. Někdy na ně Adam dlouhé hodiny zíral a představoval si, že se vrátil v čase. Vybavoval si, jak Jacob a Henry vtrhli do pracovny. Prožíval, jak je objímá, zahrnuje jejich tváře polibky a předstírá utrpení ze zápasu na koberci.

Únava a smutek bodaly Adama do očí. Zavřel rukopis a odložil sluchátka. Vzlyky ustaly, ale nemělo smysl, aby se vracel do postele. Už by stejně neusnul. Zamířil dolů, natáhl se po ovladači televize, ale když očima zavadil o noviny, zaváhal. Zvedl je a přečetl si článek o Fenton House. Po chvílce přemýšlení se vrátil do pracovny a do webového prohlížeče zadal adresu uvedenou v novinách. Zobrazil se mu formulář s instrukcemi, aby na uvedené otázky odpověděl co nejpodrobněji, a jedno varování: „Pokud uvedete nepravdivé informace, budete z výběrového řízení vyřazeni.“ Pod tímto strohým odstavcem byl podepsán „Niall Maby, generální ředitel, Právní poradenství Maby & Moon LLP.“

Když si Adam přečetl první otázku, zmateně se zarazil.

1: Jaká je vaše oblíbená barva?

Co to je za infantilní otázku? „Nemám oblíbenou barvu,“ napsal. Další otázka jej zmátla ještě víc.

2: Koupete/sprchujete se každý den?

„Je-li to možné,“ napsal stroze, ale když přejel pohledem po dalších otázkách, začalo ho to bavit a odpovídal podrobněji.

3: Zakrýváte si při kašli ústa?

Odpověď: Ano. Z bakterií mám strach.

4: Jste ranní ptáče, nebo noční sova?

Odpověď: Ani jedno z toho. Jsem obojí stejnou měrou – podle toho, jakou mám zrovna náladu nebo co se právě děje.

5: Vlastníte mobilní telefon?

Odpověď: Určitě jsem jedním z posledních lidí na světě, kteří ještě nemají mobil.

6: Vlastníte mikrovlnnou troubu?

Odpověď: Měli jsme, ale když se rozbila, neměli jsme potřebu kupovat si další.

7: Jíte s otevřenou pusou?

Odpověď: Snažím se to nedělat – moji rodiče mě učili, že je to neslušné.

8: Jíte etnická jídla?

Odpověď: Pokud máte na mysli indická jídla, čínská atd., pak ano. Miluji opravdu ostré kari.

9: Máte rád zákusky?

Odpověď: On existuje někdo, kdo by je rád neměl? Můj oblíbený je Victoria Sponge.

10: Jak často doma vysáváte a utíráte prach?

Odpověď: Podle potřeby. Obvykle jednou nebo dvakrát týdně.

11: Krmíte ve vaší zahradě / na dvorku / v místním parku ptáky?

Odpověď: Já i moje žena sypeme ptákům zrní do krmítka. Můj syn Henry rád krmí kachny v parku.

12: Máte raději kočky, nebo psy?

Odpověď: Mám je rád stejně s výjimkou kočky, která nám na dvorku zabíjí ptáky.

13: Myslíte si, že je možné, aby někdo beze stopy zmizel?

Nad poslední otázkou se Adam zamračil. Byla jediná, která měla nějakou souvislost s novinovým článkem. Připadalo mu to trochu zlověstné. Chvilí o tom přemýšlel, než odpověděl: „V dnešním světě forenzní vědy a téměř neomezených možností komunikace si myslím, že to možné není.“ Pak ho ještě něco napadlo a dopsal: „Je to škoda. Někdy mám pocit, že bych sám rád zmizel.“

Na konci dotazníku byla samostatná sekce pro osobní údaje: jméno, věk, pohlaví, etnická příslušnost, národnost, rodinný stav, děti, vzdělání, zaměstnání, adresa atd. Adam poskytl požadované údaje, a než kliknul na tlačítko Odeslat, ještě jednou si přečetl své odpovědi. Převážně nesmyslné otázky umocnily jeho původní podezření, že se jedná o nějaký propracovaný podvod – možná o reality show.

Vyhledal si přes Google právníckou firmu Mabyn & Moon. Kliknutí na odkaz ho zavedlo na webovou stránku nabízející: „... kompletní služby v oblasti rodinného, osobního a obchodního práva“. Bylo tam uvedeno telefonní číslo a adresa v Helstonu v Cornwallu.

Na obrazovce mu vyskočilo upozornění na příchozí e-mail. Byl zvědavý, kdo mu teď v noci píše, takže přešel do e-mailové aplikace. Byla to e-mail od firmy Mabyn & Moon – „Re: Dotazník Fenton House“. Zvedl obočí. Páni, to je rychlost. To tam někdo celou noc sedí a odpovídá na žádosti? Pochyboval o tom, spíše to byla nějaká automatická odpověď.

„Vážený pane Pipere,“ začínal email, „mám to potěšení Vás informovat, že jste byl vybrán do užšího okruhu potenciálních zájemců. Zveme Vás, Vaši ženu a dítě k osobnímu setkání v Boscarne Cottage v Treworderu v pátek 29. července v 11:00 hodin. Pokud nedorazíte, Vaše žádost bude anulována. Vytiskněte si, prosím, tento e-mail a předložte jej po příjezdu. Společně se slečnou Trehearneovou se těšíme na setkání s Vámi. S pozdravem, Niall Mabyn.“

E-mail sice vypadal dostatečně věrohodně, ale Adam stále nebyl přesvědčen. Žádný člověk přece jen tak nedaruje svůj dům, natožpak dům v hodnotě několika milionů. Musí v tom být nějaký jiný háček než jen údajní duchové. Nebo ne?

Dopis si vytiskl, odnesl ho do ložnice a probudil Ellu.

„Co je?“ zeptala se otráveně a mžourala na budík. „Za pár hodin musím vstávat do práce.“

„Odpověděl jsem na ten dům.“

„Na jaký dům?“

„Ten v novinách. Jsme v užším výběru. Podívej, přečti si to.“

Adam podal výtisk Elle. Rozsvítila lampičku. „Přemýšlel jsem o tom, co jsi řekla,“ vysvětloval jí, zatímco četla dopis. „Možná máš pravdu, třeba potřebujeme změnu prostředí.“

„Strašidelný dům není tím, co jsem měla na mysli.“

„Neříkej mi, že věříš na duchy.“

„Samozřejmě, že ne, ale nejsem si jistá, jestli bych chtěla bydlet v domě, kde zmizela celá rodina.“

„To bylo před více než dvaceti lety. Od té doby tam určitě bydleli i jiní lidé a nikdo z nich nezmizel.“

„Pokud je nám známo...“

„Mohlo by nám to vyhovovat, Ello. Tedy jestli je to všechno pravda.“

„Proč myslíš, že není?“

Adam jí řekl o dotazníku. „Přišlo mi to jako nesmysl. Napadlo mě, jestli si někdo jen nedělá legraci.“

„No, mně to docela smysl dává,“ nesouhlasila Ella. „Snaží se zjistit, co někdo má a nemá rád. S největší pravděpodobností samotná Rozen Trehearneová. Kromě té poslední otázky. Ta mě trochu vyděsila.“

„Možná to byl záměr. Třeba nechtějí někoho, kdo se snadno vyleká.“

„V takovém případě bych to asi nechala plavat.“

„Ale no tak, jsi velký tvrdák.“

Ella se usmála a zamračila zároveň. „To má být kompliment?“

„Ne. Jen pravda. Jsi jediná, kdo se během posledních pár měsíců dokázal udržet pohromadě.“

„To jen proto, že musím. Věř mi – každý den mám pocit, že to už nevydržím.“

Adam vzal Ellu něžně za ruku. „Právě proto musíme pryč. Mohli bychom si na víkend zamluvit nějakou chatu.“

„Jenom my dva?“

Nejistě pronesený návrh zůstal bez odezvy. Po té nehodě se Adam zdráhal pouštět Henryho z očí. Dny, kdy Henry chodil do školy, byly pro něj dny plnými utrpení. Po několika měsících nervozita sice ustoupila, ale když pomyslel na to, že Henryho opustí na tak dlouho, znovu znejistěl. Když se ale podíval do Elliných očí, spatřil v nich téměř zoufalou prosbu o souhlas a obavu, že kdyby se od sebe vzdálili ještě o něco víc, už nikdy by k sobě nenašli cestu. „Jen my dva,“ opakoval. „Henry může zůstat u tvých rodičů. Udělá mu to dobře. Udělá to dobře nám všem.“ Poklepal na dopis. „I když z tohohle nic nebude.“